

Říjnové zastavení: "Jednoho dne spadlo listí..."

Jednoho dne spadlo listí
tiše, jak to listí umí...
člověk jde a náhle zjistí
že už nic ho nehřeje
ani slunce, ani naděje...

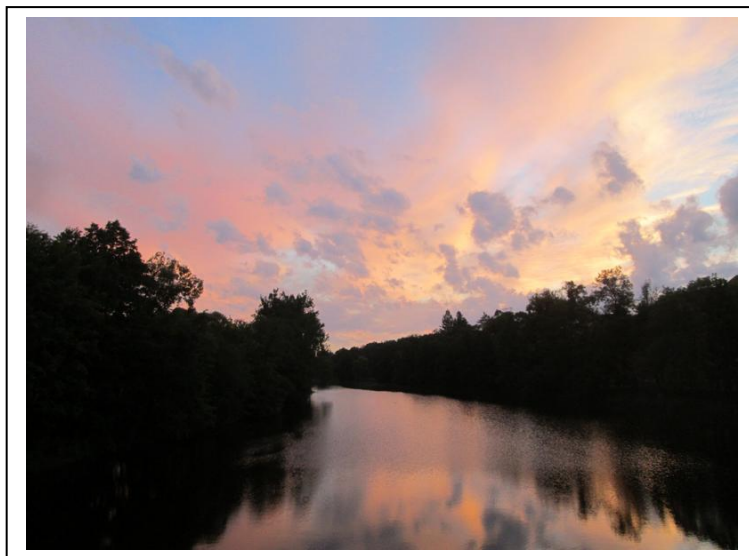
Pokud je vám divné, že podzim teprve začal, a my už pro vás máme básničku o padajícím listí, je to tím, že 1. říjen je dnem narozenin autora těch veršů - pana Jiřího Suchého. A to pětáosmdesátých, což ovšem v jeho případě vůbec není žádné stáří, stejně jako u jeho tatínka, který měl prý ve zvyku v takový den zmizet do lesů. Když vyšla **kniha Jonase Jonassona "Stoletý stařík, který vylezl z okna a zmizel"**, hned jsem si na oba vzpomněla, dokonce jsem si kvůli tomu tu knihu přečetla (a líbila se mi). Pan Suchý je vůbec člověk, od něhož vedou v mé mysli nitky na všechny strany. To bylo už od mých studentských let, kdy jsem díky svému tatínkovi dávno znala spoustu jeho písniček i povídek. Ještě jsem tehdy neměla možnost chodit do divadla Semafor, ale v době studií v Praze jsem tam byla jako doma. Obzvláště ráda jsem měla hru "Sladký život blázna Vincka", kde pan Suchý zpíval písničky různých svých oblíbených osobností a mluvil o nich s takovým obdivem a úctou, že jsem se nemohla toho představení nabažit a viděla jsem jej několikrát. Mám to ráda, když má někdo k někomu úctu. Vytrácelo se to už tehdy, natož teď...

Ani dost dobře nevím, jak a co hraje pan Suchý dnes, protože od roku 1984 bydlím zase ve Strakoncích a mám tak rušný život, že nestíhám ani desetinu toho, co bych chtěla. Nejezdím do divadla do Prahy, protože i u nás se nabízí spousta pozoruhodných přednášek, koncertů, besed... a sem tam i těch divadel. Ani si to všechno nemůžu dovolit. Televizi taky nestíhám sledovat, i když bych si v nabídce všelicos vybrala. S panem Suchým jsem ale kontakt neztratila, protože si čas od času najdu na internetu nějaký rozhovor s ním - např. [zde](#). Vždycky si vzpomenu na besedy ve studentských klubech, které jsem s ním zažila a kde se choval přesně tak jako ve "Vinckovi" - s velkým respektem k těm, o nichž hovořil, i k nám, divákům. Byl i v době, která jeho tvorbě nepřála, plný elánu a optimismu, protože trpělivost a vytrvalost patří k jeho povaze. Nepředváděl se, bral nás jako partnery, každému odpověděl natolik podrobně, aby mu to stačilo, ale s ohledem na ostatní, aby zbyl prostor pro ně... bylo to krásné, u toho být. Jedna taková rozprava vyšla i knižně (ve sborníku „Vy si mne s někým pletete-, aneb, Z besed na Filosofické fakultě, který sestavil Josef Herman) a máme ji ve fondu ŠK. Z dalších podobných knih mám nejradši "Povídání", připravené ve spolupráci s Karlem Hvízďalou, a seriál "Jak vznikaly písničky". A z knih obsahujících scénáře divadelních her nebo veršů je opravdu těžko vybírat, bylo by toho pomalu na celou jednu plnou pobočku, protože pan Suchý je člověk velice pilný a nápaditý, napsal toho neuvěřitelné množství. Do Kompostu se hodí něco s přírodní tematikou - a první, co (nejen) mně vytane na mysl, je slavná "Píseň o rose" (viz [zde](#)). Jenže tu určitě znáte zpaměti. Co ale možná bude pro vás nové, to je nenápadný text, jímž se pan Suchý někdy loučival s diváky a který pak člověku po cestě domů zněl v hlavě. Mívali jsme s bratrem ve zvyku se ještě trochu potoulat alejemi nebo u řeky, vychutnat si ty chvíle a prodloužit si je. Ta písnička je o divadle i o nás, o městě i o přírodě v něm, a k ní nepatří jen kočky nebo noční ptáci a můry, ale i múzy. Doufejme, že se nikdy nestanou ohroženým druhem...

Všechno vždycky dobře dopadlo,
končí den a končí divadlo,
můry a noční ptáci
už si šli hledat práci
a slunce v tůňce zapadlo

Sen o kouzelném verpánku
vloudí se dětem do spánku
tmou temnou domů spěchám
všem opuštěným střechám
kočičí largo nechám hrát

A ráno světlo denní
mě v rámci probuzení
donutí tiše zazpívat...
La la lala lala lalala ...

<http://magazin.aktualne.cz/kultura/soucasna-situace-me-neuspokojuje-ale-nemam-cas-ani-silubroj/r~cae18328226b11e6bff10025900fea04/>

<https://www.youtube.com/watch?v=vnUolq-nATQ>